

Хитрецът дявол

във владишки

одежди

Д-р Иван Илиев ГАДЖЕВ

След прочитането на „изповедта“ - „Прощавай, български народе“, владиката Йосиф Босаков е разчитал, че с изпреварването на публикуването на досието му от комисията по досиетата в София, ще може да се измъкне от презрението на хората, против които е писал доносите си за Държавна сигурност и че ще успее да оправдае агентурната си дейност с описанието си, започващо още от „майчината си утроба“, както заявява в статията си.

Ако този хитрец беше отправил молбата си за прошка към българския народ, веднага след политическите промени в България от 10 ноември 1989 година, неговото положение за прошка, вярвам, щеше да е в по-друга светлина. Но да се реши да напише и публикува статията си 20 години след падането на комунизма и на Държавна сигурност, за която е работил като доносител, месеци преди да се публикува досието му, е повече от лицемерие и обмислен ход да заблуждава хората, против които е писал доносите си.

Владиката Йосиф Босаков е роден с името Иван Благоев Босаков на 6 декември 1942 г. в гр. Славовица, Пазарджишко. За него съм писал достатъчно в т. 2 на книгата ми за историята на българската емиграция в Северна Америка, стр. 741-743. Завършил е Духовната семинария през 1961 г., след това - Богословския факултет през 1970 г. Завършил е специализация в катедрата по пастирско богословие на Московската духовна академия, която се е смятала за своеобразно „коминформбюро“ за източното православие, имащо за цел да формира марксистко-ленински мироглед у пратениците от братските социалистически страни и правилно становище по „плодо-

вете на социалистическия строй“. Като активист на славянското икуменическо движение участва в редица международни форуми.

Като служител в пазарджишкия акумулаторен завод, преди да приеме монашеството, за злоупотреби го заплашвало съдебно

3000 организирани членове. Той е известен като рекордьор по възбудени дела в Америка, свързани с черковни имоти на двата континента като ищец или ответник.

Хитрецът Иван Благоев Босаков пише в „Прощавай, български народе“, че е бил преследван

преследван, от което го е отървала ДС. Това неминуемо ще се потвърди от годината, когато е бил завербуван като агент на ДС, след предстоящото публикуване на досието му.

Изпратен за Северна Америка през 1983 г., той става администратор на Акронската епархия в Америка. Епархията му включва 13 български енории с около

той, семейството му, дядо му от властта. Обвинени за кулаци, те са били малтретиранни. Но никога от неговия корен не е бил затварян, не е бил пращан в лагерите като Белене, където измряха много от така наречените кулаци. Моето семейство не е било кулашко, но баща ми, народният учител Илия Тод. Гаджев, беше убит на 42-годишна възраст без

съд и присъда, родният ни дом бе конфискуван, а семейството ни изхвърлено буквално на улицата. За 8 години не ми се разрешава-ше да кандидатствам във висше учебно заведение. Както аз, така и брат ми Здравко, който завърши гимназия със златен медал, бяхме изпратени да служим като трудоваци и да строим на ангария пътища и мостове за две години. А Иван Босаков е бил пратен да служи на Народна република България като специалист в сапърска рота. След уволнението си е следвал в Московската духовна академия с благословението на българския и на московския, и на цяла Русия патриарси. Иван Босаков пише, че офицерът от ДС, с който се е срещал и работил, бил кръстен от него като КОТКАТА... „сигурно и той мене ме е кръстил, но това ще разберем, когато се отвори досието ми“, пише сам Иван Босаков. **ВОТ ГДЕ ЗАРИТА СОБАКА!!!** Ако времето не приближаваше да се публикува досието на Босаков, от което ще разберем агентурното му име, името на завербувалия го офицер на ДС, годината на вербуването му и броя на томове с неговите доноси, Босаков нямаше да се изкуши предварително да търси „прошка“ от българския народ, против който е писал доносите си.

Аз лично не мога да го обвиня, че е бил доносител на ДС, понеже не съм запознат с механизма и методите, използвани при вербовката му. Ще трябва да се почака още малко, докато се разкрият досиетата на български свещеници и владици. Аз съм сигурен, че за неговото обмислено „признание“, че е бил използван като агент на ДС, никой няма да го бие. Никой няма да го дърпа за брадата и да го заплюе в лицето. Хората няма да го съдят за донесенията против тях, понеже комисията по разкриване на досие-

тата на доносниците няма да изнесат списък на хората, против които е донасял агентът Босаков. Никой няма да го плюе, но всички ще го презират - ако не демонстративно, той ще разбере презрението на хората в очите им. С каква съвест той продължава да издига светия кръст с ръката си, с която е писал доносите си? Защо агентът Босаков нито веднъж не е споменал в изложението си за прошка, че се разкайва? Подобно на агентурата на цялата ДС, и той избягва думата **РАЗКАЯНИЕ!!** Единственият изход за него е да даде оставката си и вместо охолния си живот в Америка, да се затвори доброволно като отшелник в един от българските манастири и се отдаде на пост и молитви, за да получи Божието опрощение. Какъв е смисълът на постъпката му да каже: „Прощавай, български народе“ и да продължава да води охолния си живот в Америка? Той трябва да се откаже от владишкия си сан, да се затвори в един малък манастир и до края на живота си да се отдаде на пост и молитви. Всичко друго е добре обмислен ход да измами и заблуди хората с искането на прошка. Никъде в 9-те страници на неговото обръщение не се споменава за разкаяние. Той иска да му се прости, без да се е покоял и признал себе си за грешник и иска след отварянето на досието му, ако има хора, които са пострадали от неговите доноси, той да им плати всяка щета **ЧЕТВОРНО**.

Родната му майка, която най-добре го познава и знае качества на сина си, го е нарекла комунист и е замахнала с бастуна си към него и се е отказала от него. Ако родната му майка не му е простила, кой друг би направил това?

Само с молитви и пост като отшелник в манастир може би ще изкупи Божието опрощение, ако в неговата душа има вяра в Бога, която не е изличена от учението и тренировките му по време на неговата специализация в Москва. Всичко друго от негова страна ще е само лицемерие и грешната му душа няма да намери покой нито на земята, нито на небето.

Авторът е български политически емигрант в Северна Америка от 1968 г. до сега.